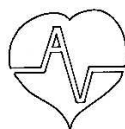

InterRail 1974

Un tour de cavalier per trein door Europa

Aad 't Hart

ISBN 9789464059311

Achtste druk, februari 2023

Voor Kees, Hans en Walther

Gesprek tussen twee goudvissen: 'Ik geloof niet dat God bestaat.'

'Ik geloof van wel. Wie zou anders onze kom schoonmaken?'

Wiet van Broeckhoven

Situaties en personen in dit boek beschreven komen deels voort uit mijn verbeelding.

	bladzijde
1 7 juli 1974	7
2 Paris	11
3 Calafell	18
4 Hans	24
5 Meiringen	26
6 Walther	30
7 Sherpa	32
8 Lazy day swimming	35
9 Aad	37
10 Gimme Shelter	39
11 De Bello Caesi et Johanni	41
12 Jetzt kommen die Kamelen	45
13 Kees	48
14 Een zuil van licht	49
15 Een donkere dag	51
16 Zo werd je nog eens een vent	55
17 Heen en weer	58
18 Boeddha	60
19 "Wie zijn ballen brandt..."	65
20 Het Cocktailtrio	67
21 Sprong in het diepe	73
22 Twee, drie knallen vuurwerk	75
23 "Wass kriegen wir nun?"	80
Spotifylist 0101043 Interrail1974	84
Luistertip afspeellijst	87

1 7 juli 1974

HET EERSTE WAT WE DEDEN, nadat de vier rugzakken op de bagagerekken waren gelegd, was: een shaggie draaien. (*Born to be wild; Steppenwolf*) Kees draaide een zware van Van Nelle, Hans een halfzwarte Samson, Walther een Drum met Rizla rijstvloei en ik fabriceerde een peuk uit een wit pakje. Reclame, daar moest de jeugd niets van hebben. Merklables werden afgeknipt: uit broeken, T-shirts en jacks. Veel jongeren draaiden hun shagpakje met de witte kant naar buiten.

Jongens waren we – maar aardige jongens. Hans en ik hadden dezelfde lengte, Kees was wat langer, Walther iets korter. Lange haren hadden we alle vier. Walther en ik als John Lennon op de Witte lp, maar dan blond en zonder bril. Waarbij vermeld moet worden dat Walther tevens een rossig snorretje droeg en een amechtig Catweazel-sikje. Kees' kapsel leek het meest op een zandkleurige, geëxplodeerde kozakkenmuts. Hans liet zijn donkerblonde haren al groeien vanaf *Love me do*; hij zal de eerste van ons vier zijn geweest. Maar het scheen alsof die haren niet voorbij zijn schouders durfden. Eenmaal bij zijn schouders krulden ze helemaal terug.

Al hadden we lange haren, hippies waren we niet. We adopteerden wel een paar opgedrongen uiterlijke trends: Amerikaanse legerdumplaaizen, Levi's spijkerbroeken (zelf gebleekt), corduroy jacks, lederen hangsieraden met hoefnagels en natuurlijk de Afghaanjassen.

Het weer was prachtig: zonnetje, 25 graden, zacht windje erbij. Geen wolkje aan de lucht. En we gingen naar het zuiden.

Spoedig stond de coupé blauw van de rook.

Over dat roken. Ik had vakantiewerk gedaan. Moest ik op mijn paarse sportfiets helemaal naar de oude Van Nellefabriek in Rotterdam-West.

Mijn eerste ervaring met de prikklok en het lopendebandwerk.

Tabaksbladeren die gedroogd, in lange pluimen geknoopt, uit Columbia ofzo waren aangevoerd, werden eerst gestoomd. Aan het begin van de loopband werden de kokendhete pluimen gespreid neergelegd. Ik zat er met tien eerstegeneratiegastarbeiders op rij de bladeren met blote handen los te trekken. Bescheiden mensen, zeiden geen woord. Ik werd gek van het dof dreunende fabrieksgeluid. In mijn hoofd zong ik de hele

dag Beatle-lp's, liedje voor liedje (*If I fell*; Beatles), in de volgorde waarin ze op mijn bandrecorder stonden. De baan via het studentenuitzendbureau Content voor twee weken bracht me precies genoeg geld voor mijn vakantie. Geestdodend, zwaar en ongezond werk was het. Wie kreeg je bereid dat te doen? Gastarbeiders en studenten. Het was net vol te houden.

Aan het eind van de lopende band plonsden de bladeren in een bad met – ja, wat was het? – kruiden? Smaakstoffen? Ik geraakte bijkans in een psychedelische trip als ik de hele dag met mijn neus boven de dampende zware shag-gassen had gehangen. Mijn eigen halfzware Samson-peukie smaakte nergens meer naar. Ieder trekkie leek wel een ferme haal frisse lucht. Op een dag tijdens de lunchpauze ontdekte ik aan het eind van de productielijn bakken met gesneden tabak. Rookklaar! Mijn lunchtrommeltje – zo een van vijf boterhammen hoog, waar vier haakjes het deksel dichtklemmen - was toch leeg. De laatste dagen bij Van Nelle leverden me voldoende voorraad shag op voor de weken zomervakantie.

Hout, blauw leer, glas en zwart ijzer. Daar was de trein van gemaakt. Het geurde naar boenwas. Op de vloer lag het sterkste linoleum ooit. Banken waren gemonteerd met massieve beugels, moeren en bouten. Tussen de treinstellen rammelden zware kabels en dikke schakels. In een koker van plaathard harmonicadoek en stalen loopplanken liep je naar het volgende treinstel. Het kreunde en kraakte als bezeten. Overal tussen hoorde en voelde je de wind. En onder ieder raam hing, glanzend gepoetst, het koperen bordje met in de vier belangrijkste Europese talen de waarschuwing: È pericoloso sporgersi.

De eerste etappe van onze InterRail-vakantie zou een week Spanje worden. Maar meteen warm beginnen. We hadden ieder in ons InterRail-boekje de treinverbindingen genoteerd. Eerst Rotterdam-Parijs, dan Parijs-Portbou/Cerbère-Barcelona en daarna Barcelona-Calafell. Het InterRail-boekje had zijn prijs, 200 gulden, maar gaf de mogelijkheid van een maand vrij treinen door heel Europa. Het plan was na Spanje naar Zwitserland, dan Zweden en daarna zouden we wel zien. Afgesproken was: samen uit, samen thuis.

We hadden een rookcoupé gevonden. Je mocht niet in elke wagon roken. Je moest opletten en jezelf strategisch opstellen op het perron. Je had niet

veel tijd, en hollen met de rugzakken was geen pretje. De internationale treinen hadden van die krappe, zware eenpersoonsportieren met een handle, die naar buiten openklapten met een hoge instap. In een explosie van energie hadden we in het gedrang de zware rugzakken binnen gehesen. De grootste rugzakken die je kon krijgen. Nieuwe waren het. Van een waterdichte kunstvezel, met een aluminium draagrek. Een andere kleur dan oranje was er niet. Hans had langer door gezocht en bemachtigde een variant met een ander rek. Die rugzak kon je rechtop zetten. Ze bestonden uit twee hoofdcompartimenten en talloze boven-, onder- en zijvakjes.

In de coupés van de trein kon men het raam opendraaien. In het gangpad ook. De schuifdeur van de coupé viel vanzelf dicht. We liepen opgewonden heen en weer tussen coupé en gangpad. Ondertussen de sfeer van vakantie opsnuivend. Het weer bleef mooi. De vakantie begon goed. In wisselende duo's stonden we in het gangpad shaggies te roken. Soms moesten we opzij voor medereizigers die een lege coupé zochten. Naast de coupédeur hing een bordje met de informatie dat deze coupé vanaf Brussel gereserveerd was. We konden onszelf wel lekker installeren, maar dan moesten we er toch in Brussel uit. Van die dingen, hè? Daar moest je in thuis geraken. Het voelde prettig spannend.

Hoe lagen de verhoudingen binnen dit vriendenclubje? Hans en ik kenden elkaar het langst, wij vormden de harde kern. We woonden in dezelfde Rotterdamse nieuwbouwwijk en gingen ooit naar dezelfde lagere school. Na de brugklas verloren we elkaar uit het oog.

Het was in 1972 dat Hans en ik elkaar bij toeval weer ontmoetten. Hans kwam op zijn brommer van het Van Oldenbarnevelt-hoofdgebouw; hij was daarnaar verplaatst wegens teveel problemen. Ik reed op mijn paarse sportfiets met tien versnellingen van het Nachtegaalplein, hoofdgebouw van de Hugo de Groot-scholengemeenschap. We hadden beiden ons haar laten groeien. Het klikte ineens weer.

(Me and Julio down by the schoolyard; Paul Simon)

Voor ons, zestienjarigen, ontlook het vrije leven, het ludieke leven... Het leven werd vurrukkulluk: alle dagen feest, bier en meisjes. Nu na twee jaar, nu we achttien waren, hadden we een hechte vriendschap opgebouwd waarin we elkaar meesterlijk aanvulden. Hans degene met